

DUCH VLKA

„Bol to deň, ktorý bol vyhlasovaný ako posledný deň vojen. No predsa neskončili. Západ proti východu. Malumovia proti Bonumom. Brat proti bratovi. A stálo ich to všetku ľudskosť. Svoje rozpory dotiahli až na najsevernejší cíp sveta. Na pól. Na miesto, kde sídlili Titani. Boje na posvätnom území boli niečím, čo ani jeden z velikánov nestrpel. Sledovali ich, ako sa navzájom zabíjajú a pripravovali sa na chvíľu, kedy zničia toho, kto sa bude pokladať za víťaza. Ale hnev ich pohltil natoľko, že si neuvedomili, čo sa im pletie priamo pod nohami. Ich nepozornosť dovolila malumskej družine preniknúť až do chrámu. Tam, kde sa stretli tvárou v tvár s najväčším Titanom na póle. S Vlkom zo severu. Ten tvor, čo bol stelesnením bolesti, ale aj lásky... Priveľmi ľudí ľutoval a miloval, než aby im pre ich hlúposť ublížil. A ich úbohý a zbabelý útok neodvrátil. Nechal svojim krkom preniknúť oštep a so zakňučaním padol na zem. Modrá krv sa rozliala po kamennej podlahe a z očí okolitých sôch tiekli slzy. Dlho. Ešte dlho sa díval do očí muža, ktorý mu prebodol hrdlo. Hľadal v jeho pohľade náznak ľútosti, čo i len maličký. Ale vojak sa smial. Smial sa do tváre Titanovi, ktorý ho nechal, aby ho skolil. A Vlk sľúbil, že sa vráti. Že jeho duša spočinie v dieťati, ktorému bude v očiach horieť ľadový plameň. Vlčí oheň, mocnejší a ničivejší, ako ten dračí. Éra Vlka opäť začne. Vrahovia sa obrátia v prach a pred koncom budú prosiť o zľutovanie. A nový Vlk preukáže toľko z človeka, ako tí, čo toho starého videli splynúť s tieňom smrti,“ tou vetou Oryn skončil a ešte sa smutne usmial do ohňa.

„Mohol by si to prestať omieľať každý večer. Ved' predsa... ten príbeh už poznáme naspamäť,“ ohrnula nos Meira a hodila si do úst ďalší kus údeniny, ktorú sa nám podarilo získať, alebo lepšie povedané ukradnúť, v neďalekej osade.

Hrókr, ktorý si bol až na zelené oči s Orynom podobný ako vajce vajcu, drgol laktom svoje dvojča a uškrnul sa, pričom mu čierne vlasy padali do bledej tváre: „Havran len rád rozpráva legendy, všakže?“

„A ty, Krkavec, len závidíš, že keď sa pokúšaš povedať príbeh, vysmejú ťa, lebo by to aj päťročné decko zvládlo lepšie,“ vrátil mu to Oryn a ja som sa nezmohla na iné, len krútiť hlavou. Havran stisol kus syra, ktorý mal v ruke a zamrmlal: „Nesmieme zabudnúť. Mnohí zabudli, čoho sú Molumovia schopní. Nemôžeme si dovoliť to isté. Ak poľavíme, do dvoch dní je po nás. Musíme si pamätať, pred kým utekáme. A tiež prečo...“

História je ukrytá v hmle, rovnako ako stromy za rána. Ale vieme o nej... aj to, čo by sme nemali. Príbehy vždy rozpráva víťaz. Avšak ten čin bol priveľmi ohavný

a odsudzovaný na to, aby sa im ho podarilo premlčať. Okrem toho... vojna nie je u konca a oni ešte stále nevyhrali. A výsledok nekonečnej vojny je niekde vo hviezdach, za žiarou severu, ktorá sa nám nad hlavami vlní každú noc. Volajú ju polnočnou dúhou. My ju voláme dúhou vlkov. Dúhou tých, čo v noci vyjú a smútia za svojim pánom.

Dva severské kmene. Na západe Malumovia a na východe Bonumovia. Západ a východ proti sebe bojujú už celú večnosť a ich vojna presiahla všetky hranice. A predsa trvá. Vyžiadala si smrť niekoho, koho sa nemal opovážiť dotknúť ani jeden z klanov.

Ospravedlnila som sa, vstala a vydala sa medzi stromy. Než som zmizla v ich tieňoch, ešte za mnou zaznelo: „Ale nebuď preč dlho, Úlfa. Radi by sme onedlho zahasili oheň, tak aby si sa nestratila...“

Kráčala som stále ďalej, s nevädúcim úsmevom. Nikdy sa nestratím. Na to sa medzi stromami vyznám pridobre. Kráčala som stále ďalej, kým hlasy nezaklikli v diaľke.

Zem. Táto zem, po ktorej kráčam bez toho, aby moje kroky akokoľvek narušili dokonalé ticho. Bola taká zima, že všetko tvorstvo zaliezlo do svojej skrýše a les pohltilo hlboké mlčanie. Ani vietor nezafúkal dost' na to, aby bolo počuť jeho výskanie. Ani on si nedovolil narušiť ten pokoj, pri ktorom som každú chvíľu čakala, že ho niečo zničí. Bolo to až príliš pokojné, keďže za posledné storočia boje neutíchli ani na jediný deň, ak nerátame sviatky, cez ktoré sú všetky prejavy násilia zakázané. Smrťou sa trestá aj inokedy bežná bitka v hostinci.

„Keby som ťa nepoznal, povedal by som, že ti lezieme na nervy,“ zaznel za mojím chrbtom hlas a ja som sa prudko zvrtila, pričom sneh pod mojimi čižmami zavrzgal. Amarisove modré oči, tak typické pre deti mesiaca, sa leskli vo svetle splnu a na jeho perách pohrával slabý úsmev.

Len som pokrútila hlavou a mykla plecami: „Vieš, že to tak nie je.“

„Vravím, že by som si to myslel, keby som ťa nepoznal... Ja ťa však poznám, Úlfa. Už dva roky,“ naklonil hlavu a ten úškrn, ktorý mu pohrával na tvári, som bola nútená opätovať. Kývol hlavou, aby som sa vrátila a ja som nenamietala. Ako on poznal mňa, ja som poznala jeho... a neprestal by dobiedzať, kým by som sa neotočila a nevykročila k táboru.

Bolo nás šesť. Dvojčatá Oryn a Hrókr, Meira, Amaris, Zathrian a ja. Šiesti na úteku. Už celé veky sú tí, ktorých nazývajú deťmi mesiaca lovení a to len pre farbu očí. Pre modrú, ktorá je farbou vlčieho ohňa. Ten oheň... oheň Vlka. Znak jeho moci v prisľúbenom dieťati. A preto sa ho Malumovia, ktorý ovládajú celý západ, tak boja. Lovia ich

a zabíjajú. To je dôvod, prečo sme tu. Štyria z nás, majú oči detí mesiaca, ja a Hrókr nie. Ten je tu kvôli svojmu bratovi. A ja... kvôli chlapcovi, ktorého poznám od detstva. Zathrianovi, ktorý netuší, čím pre mňa v skutočnosti je. Nikto to netuší. A nikto sa to nikdy nedozvie.

Na východ sa poberáme už tri roky, odkedy začali byť Zathrianove oči jasnejšej modrej a bolo jasné, že si čo nevidieť poňho prídu. A počas cesty sme narazili na ostatných. Je neuveriteľné, že aj po takej dobe, sme stále všetci nažive.

Kráčali sme s Amarisom späť k táborisku, keď som za sebou niečo začula. Zvrtla som sa a pohľadom prehľadávala les. Ale nič som nevidela.

„Asi iba vietor. Alebo niečo podobné. Pod?...“ Amaris ma potiahol za huňatú kožušinu na kapucni a nenechal ma sa nad tým, čo moje uši zachytili, ďalej zamýšľať.

Dorazili sme späť do tábora práve vo chvíli, keď zahasili oheň. Sprvu sme zvykli zaspávať pri ohni, ale raz to k nám privolalo divú zver, tak sme sa naučili spať aj v drsných mrazivých podmienkach. Predsa len, sme severáci. Prežijeme obklopení len snehom a ľadom. Celá som sa zababušila a schúlila sa na kopy, ktorú sme vytvorili, aby sme sa hriali aspoň navzájom. Striaslo ma od šťastia aj strachu, keď ma Zathrian jednou rukou objal a pritisol bližšie. Bolo to len pre teplo... a aj tak si moja hlava musela vytvárať falošné nádeje.

Už som konečne privierala oči, keď som si uvedomila, že v diaľke sa niečo mihoce. Nejaké svetielka. Zvraštila som obočie a spozornela. Keď som otočila hlavu, blížili sa aj z druhej strany. A hneď na to k nám doľahli aj hlasy. Vyvalila som oči a chcela sa postaviť, keď niekto vybehol zozadu a udrel ma do hlavy tak silno, že ma to na chvíľu úplne omráčilo. Potriasla som hlavou, ale kým sa mi podarilo sa spamätať, už som mala ruky zviazané za chrbtom. Všetci sme boli na kope a okolo nás pobehovali lovci. Našli nás. Po tak dlhom čase, keď sme už neboli ďaleko od hraníc s územím východného klanu, nás dostali.

Lovci sa smiali a pobehovali s fákľami v rukách okolo nás. Uvedomila som si, že jeden kráča priamo k nám. Priamo ku mne. Začala som sa metať, ale k ničomu to nebolo. Nebola som dieťaťom mesiaca, čiže bolo možné, že ma nezabijú. Ale niečo horšie. Pustiť ma určite nepustia. Obrovská mozoľnatá ruka sa ku mne nezastaviteľne blížila a hoci to boli sekundy, mne to prišlo ako celá večnosť. Tie prsty boli už úplne blízko, keď sa predomňa niekto vrhol a chlapa odsotil vzad. Amaris skončil tvárou na zmrznutej zemi a zakňučal od bolesti, ale pokúšal sa opäť vstať. Sotva však stihol ohnúť koleno, ďalší

Malum ho schmatol za plavé vlasy a potiahol hore, čím ho prinútil si kľaknúť. Ale vyššie ho nepustil. Otvárala som ústa a chcela som kričať, keď jeden z mužov vytiahol meč, ale z môjho hrdla nevyšiel jediný hlások. Keď sa muž naprahoval, aby mu sekol do chrbta, vedela som, že šanca je jedna. Len jediná a to maximálne šialená... A slová ňou neboli.

Vpred som sa vrhla skôr, ako som si to mohla rozmyslieť. A to ostriu rovno do rany. Odsotila som Amarisa z dosahu meča, čím som nahradila jeho miesto a sama nastavila svoj chrbát. Začala som zuby a čakala na náraz, po ktorom bude nasledovať bolesť, ale namiesto toho ma čakalo iba uvoľnenie rúk. Zalapala som po dychu a vystrela pred seba voľné ruky. Lovca sa netrafil... Meč prerezal povraz, ktorý ma zväzoval a na mojom tele nenechal jedinú ranku. Ale to už zbraň opäť svišťala vzduchom a Amaris ma stiahol na stranu. Bezradne som sa obzrela. Nedokážem ich odtiaľto dostať, kým sú zviazaní a okrem Hrókra mali všetci zviazané aj členky. Nechápem, ako sa Amaris povrazov na nohách zbavil, ale v tej chvíli som to neriešila. Sama odtiaľto neutečiem a aby nás všetkých nezabili, musím ich zbaviť povrazov. A to znamená urobiť ďalšie bláznovstvo a bez zbrane či obrany sa vrhnúť proti dvakrát väčšiemu chlapovi s mečom. Ale nemám čo stratiť. Títo ľudia sú všetko, čo mám. Ak nič neurobím, tak či tak naša krv pokropí zem. Takže som sa rozbehla vpred skôr, ako si to Malum stihol uvedomiť. Vrazila som mu v plnej rýchlosti do brucha, pričom ho prehlo v páse a zovretie meča povolilo. To som využila a vyrazila mu ho z ruky. Následne som sa zvrtila a laktom mu vrazila do hrdla. Pôvodne som mierila do tváre, ale bol priveľmi vysoký. Aj táto rana však zabrala dosť na to, aby som zodvihla meč a rozbehla sa k priateľom. Amaris si zatiaľ tiež získal zbraň a postavil sa proti lovcovi. Keď boli všetci voľní, potiahla som ho preč a spoločne sme sa všetci rozbehli do lesa. Boli sme na takýto život zvyknutí a vedeli sme, kedy čakať padlý konár, alebo veľký koreň. To naši prenasledovatelia boli na tom inak a postupne za nami zaostávali. Očividne si to uvedomovali, pretože do stromov okolo nás sa začali zabodávať naslepo vystrelené šípy. Bežali sme stále ďalej a nedovoľovali si sa čo i len obzrieť. Každé spomalenie nás môže stáť život, ktorý je už tak v dostatočnom ohrození. Okolo mojej hlavy preletel šíp a zabodol sa do chrbta postavy bežiacej predom mnou. Ten výkrik bolesti by som spoznala kdekoľvek. *Zathrian!* Bez ohľadu na následky som si jeho ruku prehodila cez ramená a snažila sa mu pomôcť ísť ďalej. Ale Malumovia začuli jeho krik a našim smerom letelo mnoho ďalších šípov. Jeden mi len poškríbal líce, ale Zathriana trafili do chrbta ďalšie dva. Klesol na zem a už nedokázal urobiť jediný krok.

„Čo mám robiť!? Zathrian, povedz mi, čo mám robiť!“ kričala som od zdesenia a triasla jeho omráčeným telom.

Triasol sa od chladu, ktorý však nebol z okolia. Nie... Vedel, že sa blíži koniec. Ale to som predsa nemohla dopustiť. Nie po takej dlhej dobe. Zvládli sme toho už tak veľa... Jeho spodná pera sa zachvela a on zašepkal: „Bež.“

Pokrútila som hlavou, ale on mi z posledných síl zovrel dľaň, ktorou som ho držala za líce. Pomedzi prsty mi pretiekla jeho slzy. Zavzlykal a o niečo hlasnejšie zopakoval: „Bež! Bež, nech tu zomrie len jeden z nás.“

„Nie...“ zakvílila som, ale bolo neskoro. Pretože jeho oči sa zachveli a on vydýchol. Zalomcoval mnou strach. Len som krútila hlavou a triasla ním: „Zathrian!“

Ale nikto mi už neodpovedal. Jeho oči sa zakalili a už sa ani nepohli. Zreničky sa rozťahli a hrud' sa prestala dvíhať. Z jeho úst už nevyšiel jediný kúdoľ pary. Bol mŕtvy. On bol... bol mŕtvy. Vedela som, že sa snažím kričať, ale z môjho hrdla aj tak žiaden zvuk nevyšiel. Len pridusený vzlyk a náhle som sa už nevedela nadýchnuť.

Niektu ma chytil pod pazuchy a ťahal preč, hoci som sebou metala na všetky strany. Bol preč. Jediný chlapec, ktorý pre mňa v živote toľko znamenal, hoci to netušil... opustil ma. Navždy.

Prudko som sa otočila, ale tie oči, s ktorými som sa stretla neboli očami nepriateľa. Bola to chladná modrá Amarisových očí, ktorý ma tým pohľadom prosil, aby som bežala ďalej. Ale vo mne bolo priveľa hnevu a žiaľu na to, aby som ďalej utekala. Ťažké kroky sa už blížili a ja som kútikom oka zachytila blížiace sa pochodne. Pokrútila som hlavou a zašepkala: „Prepáč.“

Spoza Amarisovho opasku som vytiahla meč a otočila sa čelom k blížiacej sa družine vrahov. Zovrela som rukoväť a pripravila sa na to, že sa pravdepodobne čoskoro so Zathrianom stretieme v zaslúbenej zemi pokoja, na druhej strane. Ale ich stiahnem so sebou najviac, ako sa bude dať. Nebola som veľká bojovníčka... ale Amaris ma za tie dva roky niečo naučil a pri všetkom tom hneve, čo mi teraz pretekal žilami... mala som pocit, že ich môžem zničiť všetkých.

„Úlfa?“ zaznelo za mnou a ja som sa otočila s tým, že je to naposledy, čo pozriem Amarisovi do očí. Ale on sa nedíval na mňa, aspoň nie na moju tvár. Díval sa na moje ruky a keď tam skĺzol môj pohľad... Zamračila som sa a zodvihla pred seba dľaň. Ovíjali sa okolo nej modré líčce, ako stuhy svetla. Ohňa. Vlčieho ohňa. Ale veď...

„Tamtá! Chodte po ňu!“ zvriskli Malumovia a to už sa moja myseľ spamätala. Šípy lietali naším smerom, ale ani jeden už netrafil cieľ. Zvrtla som sa švihla mečom presne do ramena najbližšieho útočníka. Ďalšiemu meču, ktorý mi mieril na krk, som sa vyhla a skopla nepriateľa na zem. Zvrchu som mu vrazila meč do chrbta a hneď pohľad zodvihla k blížiacej sa skupinke. Chystala som sa na ďalší úder, ale vtom sa v mojej hlave vynárali obrazy staršie, než ktorýkoľvek mudrc. Moja myseľ pochopila všetko. Všetko dávalo zmysel a cítila som sa, akoby som tam vtedy naozaj bola. Akoby som to bola ja, komu krkom prešiel oštep.

Z mojich rúk sa razom vyhnali modré plamene a spálili každého vraha v dosahu na popol. Cítila som ako hrejú, ako sa v nich mäso varí a kosti menia v prach. A keď ten oheň utíchol, ostalo už len mlčanie. To, že som vtedy nestratila sluch, mi dokazoval iba tlkot cudzieho srdca, ktorý mi prenikol do uší.

Meira miešala hlinu s trochou ľadovej vody z potoka a Amaris pomocou plochého kameňa vyhrabával jamu, zatiaľ čo Oryn a Hrókr prinášali skaly biele ako moje vlasy. Celé roky som si ich farbila na hnedú, pretože ma za ne odcudzovali. Teraz mi došlo, čím boli. Je to bledosť mesiaca, ktorá mi ich dala. Svit nočného kotúča, ktorý vnáša svetlo do noci. Vždy mi prišiel nádherný... možno za to mohol vlk v mojom vnútri. Vedela som, že sa Meire nepáči, že tu len stojím a dívam sa na zatvorené oči nášho priateľa. Ale ani ona nemala odvahu na to, aby mi niečo povedala... Dráždiť zranené zviera je nebezpečné.

„Mám otázku?“ zamračila sa Meira stále miešajúc blatovú zmes, ktorá nám posluží ako farba. Zodvihla hlavu k Amarisovi, lebo vedela, že jej otázka moje niekoľkohodinové mlčanie nepreruší: „Ako je to možné? Veď Úlfine oči nie sú očami dieťaťa mesiaca... nie sú ako vlčí plameň, ale roztavené zlato...“

„Mýliš sa. Oči vlčieho ohňa... tým nebola myslená len modrá farba. Keď Vlk na pokraji smrti prisľuboval svoj návrat, myslel tým modrú žiaru, ktorou oheň je. A keď z Úlfíných rúk vyšľahol zafirový oheň, jej oči skutočne žiarili, akoby boli vlčie plamene ukryté aj v nich,“ vysvetľoval Amaris Meire to, o čom mne hovoril už včera, po tom, čo som zlikvidovala lovcov.

Keď bolo všetko pripravené, Hrókr s Orynom vložili telo v kožušinách do jamy a spolu s Amarisom ho začali zakrývať skalami veľkými ako ľudská hlava. Keď pred nami bola už len kopa kameňa, pod ktorou odpočíval náš priateľ, blatom sme všetci na ploché tváre kameňov namaľovali staroveké znaky.

„Nech ťa na ceste na druhú stranu sprevádza žiara mesiaca, braček,“ zašepkal Oryn a Hrókr vedľa neho nenápadne smrkol. V jeho očiach sa leskli slzy, tak ako u nás všetkých.

Pristúpila som s hnedou hmotou ku najväčšiemu z kameňov a namaľovala veľký kotúč mesiaca. A v jeho strede symbol, ktorý znamenal Vlka: „Uvidíme sa v krajine pokoja a mieru, keď príde čas.“

Ešte aspoň hodinu sme stáli pri hrobe, keď sme sa zhodli, že musíme ísť. Bez ohľadu na to, čo sme zistili, že mám v krvi, ešte vždy si nie som istá, ako to ovládať. A kým to nezistím, či dokážem spáliť sto chlapov mávnutím ruky, alebo nie, sme na úteku. A hranice sú príliš blízko, než aby sme to vzdali.

„Neboj sa. Onedlho budeme už v bezpečí,“ zašepkal Amaris s rukou na mojom ramene.

Prikývla som, ale keď sa mi otočil chrbtom, zašepkala som: „Ale nie všetci.“

Kľakla som si k hrobu a prešla prstom po chladnom kameni: „Odpusť. Odpusť, že som si to, kto som, neuvedomila skôr. Mohla som tomuto predísť. Mohla som... mohla som ťa zachrániť. A teraz je neskoro. Si preč.“

Ale sľubujem ti jedno... Nezabudnem. Moja pomsta príde. A nielen pre to, čo urobili tebe. Ale aj za ten oštep, ktorým prebodli hrdlo tomu, čo tu bol predo mnou. Ukážem im, kto je Vlk a že sa vrátil. A pripomeniem im, prečo ho volali najväčším Titanom na póle.“